

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: ""Et Besøg"", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 14.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950814029904/facsimile.pdf> (tilgået 27. oktober 2021)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

hermed har jeg ikke sagt, at jeg er bedre end Muralteten. De høistammede Rosenkræer bære ikke altid de smukkeste Blomster, og Tulipanen paa sin stive Stilk, er i mine Dine en betydningløs Blomst i Forhold til den lille søde Viol, der vorer Jorden saa nær, at den ofte skjules af Græsset; men dersom de skulde tage hinanden i Detsyn, maatte dog Tulipanen see ned til Violen, og de friskeblomstrende Roser, der slynge sig som et Blomsterteppe langs med Jorden, maatte see op — selv til den visnede Rosenkruu i Toppen af det høie Træe. — Characteren er vort Væjens Blomst, Eborerne Stilkens hvoorpaa den vorer.

En anden Anklage er ligesaa hyppigt rettet imod mig: At jeg sætter Forstanden over alt andet, og aldeles ignorerer Hjertet. Mig forekommer det besynderligt, at etablere en saadan Modsetning mellem Vælsken og Forstanden, der i sig selv synes mig saa inderligt forenede, saa fast indslængede i hinanden, at de ikke kunde bestaae, hvis de adskiltes. Hvorfor vil jeg forstaae Menneskene? Fordi de ere mig hjære. Hvorfor vil jeg forstaae det Guddommelige? Fordi jeg elsker det af mit ganske Hjerte, Sjæl og Sind. Uden denne Kierlighed vilde jeg ikke hige efter at forstaae. Men I synes at frugte Forstanden, som om den kunde og vilde berøve Hjertet det Herredomme det altid har udøvet, og vil blive ved at udøve til Verdens Ende! Gueherffer kan og skal det ikke være; har det ikke Forstanden til Medregent saa har det

Lunet og Ufornuften, der gjør Nyttens af det's Virksomhed meget tvivlsom, medens Forstanden vilde sikre den.

Vel kan man elske uden at forstaae, og dog elske inderligt og oprigtigt — men kun som Barn. Et Barn elsker sine Forældre paa denne Maade, og Mennesker hvis Forhold til Gud er af samme Natur, ere Børn, om de saa vare hundrede Aar gamle. Men Barndommen er kun en Begyndelse, der absolut forudsætter en Fortsættelse, en Udvikling, som kommer seent eller tidligt, men som aldrig udebliver. Og Barnets Kjærlighed er ligeledes bestemt til at udvikles og forklæres, saa den fra Instinct bliver til Erkendelse af den elskede Gjenstand's Væsen. Jeg spørger Enhver af Eder, der er saa lykkelig at have en Moder som I omgaaes med en Datters Tillid og en Venindes Fortrolighed: Ønske I den Tid tilbage, da I blindt fulgte hendes Væledning, uden at nogenstunde et „Hvorfor?“ opstod i Eders Lanker. Holde I mindre af hende, følge I mindre villigt hendes Raad, fordi I nu indsee Årsagen til at hun har givet det. „Nei“, er Svaret, thi saaledes maa det være. Men sæt nu det værste Tilfælde, at en Moder, istedetfor at opdrage sine Børn efter sin Overbeviisning om hvad der tjente dem bedst, kun havde ladet sig styre af Lunet, og forkuet deres Mand, istedetfor at pleie og frede om dem — vilde I da heller, hvis det var Eders Moder, bevare den blinde Lydighed og Kjærlighed under et saadant Regimente end lære Faren at